

[Øllgaard.]

for øvrigt, at største Parten af Offentligheden er.

Jeg kan ganske henholde mig til den udførlige Redegørelse, som den højtærede Arbejds- og Socialminister gav, og sige, at mit Parti kan tiltræde den Hovedbetragtning, som deri blev gjort gældende. Det var ved Forholdenes ulykkelige Udvikling, at det i det hele taget blev muligt for Tyskerne at føre disse Flygtninge herop til Danmark. Vi maa selvfølgelig stadig væk se hele Spørgsmaalet under den Synsvinkel, at det er noget ganske foreløbigt, og at disse Flygtninge snarest muligt bør føres tilbage til de Omraader, hvortil de har naturlig Tilknytning. Paa dette Punkt kan jeg ganske tilslutte mig Udtalelserne fra den højtærede Arbejds- og Socialminister og det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, som stærkt fremhævede dette, og understrege, at der i den Henseende af den højtærede Udenrigsminister og af Ministeriet i det hele taget bliver gjort, hvad gøres kan. Jeg tror, at alle kan føle sig overbevist herom, og at alle, netop under Hensyn til den Belastning, som der her er Tale om for Danmarks Vedkommende, vil ønske Udenrigsministeren Lykke og Held med Bestræbelserne for, at disse Flygtninge bliver fjernet snarest muligt.

Men saa længe de er her, maa vi for det første behandle dem menneskeligt og i det hele taget ordentligt. Det er naturligt, at der i første Omgang var noget Roderi og nogen Usikkerhed vedrørende hele dette Forhold, men jeg tror, at disse Ting nu er blevet bragt i en saadan Orden, at vi kan være den Behandling bekendt, vi giver Flygtningene, og det er godt, at det er saadan. For det andet maa vi holde dem inde-spærret i særlige Lejre, og vi maa holde dem bevogtet og adskilt fra den danske Befolkning. I dette bør der ikke ske nogen Ændring.

Ole Bjørn Kraft: Der er ikke mange Spørgsmaal, der interesserer den danske Befolkning saa stærkt som Spørgsmaalet om de tyske Flygtninge her i Landet. Jeg er overbevist om, at det er et af de Spørgsmaal, som diskuteres mest Mand og Mand imellem, og det stadige Spørgsmaal er naturligvis: Hvornaar bliver det muligt at faa disse Flygtninge fjernet fra Danmarks Omraade? Det er ikke noget Under, at der er en stor Interesse knyttet til Sagen, da Flygtningenes Ophold her i Landet er en tyngende økonomisk Byrde paa vort Samfund, ikke alene gennem den direkte Penge-

udgift, som Opholdet medfører, men ogsaa paa Grund af den Bevogtning, som er paa-krævet, og de Ulemper, for at sige det mildt, som følger med, at disse Flygtninge optager Barakker og Bygninger i saa stor en Udstrækning, som Tilfældet er. Det maa derfor være og har ogsaa hele Tiden været den danske Politik over for Flygtningeproblemet at faa Opholdet her afsluttet og at faa truffet saadanne Aftaler, at det bliver muligt for os at føre disse Flygtninge bort til det Land, hvorfra de er kommet.

Det er med stor Tilfredshed, jeg har hørt de Udtalelser, den højtærede Arbejds- og Socialminister har fremsat, og som ligger paa Linie med de Beslutninger, der blev truffet af Samlingsregeringen, da den første Gang var stillet over for Problemet. Men ikke blot inden for vort eget Omraade, i de Beslutninger af indrepolitisk Karakter, der er truffet, har vi stillet os paa den Linie, der her er Tale om, men vi har ogsaa, da der var Anledning dertil, fremdraget Sagen for et internationalt Forum. Det skete gennem den Tale, som Udenrigsministeren holdt ved UNO-Konferencen i London i Januar. Standpunktet formuleredes af Udenrigsministeren paa Regeringens Vegne og med Tilslutning fra den danske Delegation, som repræsenterede de udvalgsberettigede Partier her paa Rigsdagen, paa den Maade, at han erklærede, at Danmark hverken kunde eller vilde opsuge disse Flygtninge i vort Folkelegeme. Udenrigsministeren understregede dette ganske overordentlig stærkt, gjorde det klart, at her var intet Kompromis muligt, og at Danmark derfor maatte rette de mest indtrængende Henstillinger til de Stormagter, som har Afgørelsen af dette Spørgsmaal, om at faa Sagen ordnet og faa en saadan Afgørelse truffet, at Flygtningene kunde forlade Danmark.

Derigennem har vi ogsaa forpligtet os udadtil i denne Sag, og det er ganske klart, at hvis vi paa nogen Maade indtager en Holdning, der kan give det Udseende af, at der er sket en Ændring i dette vort Standpunkt, at vi ikke kan og ikke vil opsuge disse Flygtninge i vort Folkelegeme, kan det blive til overordentlig Skade for de Bestræbelser, som stadig udfoldes fra Maaned til Maaned for at faa en Ordning af Sagen. Ethvert Skridt, der kan formindske Muligheden herfor, maa vi derfor give Afkald paa, hvor meget man end fra det ene eller det andet Synspunkt kunde se en øjeblikkelig økonomisk eller anden Fordel derved. Det maa være den danske Politik at fastholde Karakteren af Flygtninge, og det maa